

En källa sprang fram

De hade vandrat länge genom de fuktiga skogarna, vatten hade droppat från de stora ormbunkarna ner på deras kläder. Som så många hade de sökt efter svar på frågorna alla nu ställde, varför tiden verkade stå stilla, varför dagarna ständigt verkade vara repriserna på gårdagen. Det var som att alla händelser redan inträffat, att inget mer kunde hända. Många var uppgivna, de slutade utföra sina vardagssysslor, förföll till det yttre och verkade stanna upp på samma sätt som tiden gjort.

Men denna grupp hade funnit ett hopp i de osannolika profetior de lyssnat till, den märkliga man som talade till dem med sina stora mörka ögon djupt fästa vid deras sinnen. Han talade lågt, men ändå så intensivt att ingen kunde undgå att bli fångad av hans tal. Hans budskap var obegripligt men så lockande - en ny källa skulle springa fram i en glänta i den mörkaste skogen. Källans vatten skulle ge människorna tiden åter. Men tiden skulle inte fortsätta sin gång framåt, det var inte längre en möjlighet. Nej, källans vatten skulle vända tiden att röra sig baklänges. Detta var svårt att förstå till sin fulla innebörd, men många tänkte att de nu skulle få möjlighet att rätta till sina misstag tidigare i livet.

Han, som var den de valt att följa denna den yttersta av dagar vandrade bland dem med den upplystes trygghet i stegen. Han var besynnerligt nog endast iklädd ett ländkläder. Värmen var tryckande i de fuktiga skogarna, med luften surrade av blodsugande insekter. Det hade varit tillrådligt att klä sig i täckande kläder, som också de flesta i följet gjort. Mannens smala kropp blev svårt stungen av insekter, ansiktet, bålarna, armarna, axlarna och de smala benen var vita med röda bulnader och rivsår från grenar. Man fick intrycket att detta inte bekom honom alls trots att det måste både ha kliat och smärtat honom. Hans frånvaro av rädsla gjorde honom mäktig och gav honom ett gudomligt rykte. Ändå föreföll han så anspråkslös.

Det var denne spenslige sargade man som hade givit dem hoppet åter, de såg honom som en sanningens profet och dyrkade honom nästan som en Gud. Honom hade de lockats att följa när inget annat längre stod till buds. Tidens stillestånd var ett outhärdligt tillstånd.

Följet nådde fram till gläntan efter många dagars vandring. Där infann sig en känsla av tidlöshet, så märklig att den inte kan beskrivas. Här var icke-tid, inte ens de upprepningar av tid som de upplevt fanns här. Tiden rörde sig inte i någon riktning.

De stannade i solens mjuka strålar, lite ovan vid ljuset; inne i skogen rådde dunkel. Ljuset följde ingen riktning, känslan sade dem att solen stod lågt, som sen eftermiddag, men ändå verkade ljuset komma från ovan.

I mitten av gläntan fanns en orörd och mjuk gräslycka, de formerade sig naturligt runt denna i väntan. Somliga stod upp, några satte sig i gräskanten, alla var stilla. Till och med de små barnen satt andäktiga. Alla förstod att det var här den stora händelsen skulle ske; här skulle källan springa fram.

De väntade i många timmar, eller ingen tid alls, upplevelsen var obeskrivlig, ty tiden var orörlig som

sömnen. Mannen reste sig och mumlade något inåtvänt, rörde sig mot cirkelns mitt och alla kunde nu se att vatten bubblade och steg upp ur marken. Han sjönk ner på sina knän i det blöta och alla gruppens medlemmar började resa sig för att komma i kontakt med vattnet. Somliga lade sig ner i våtgräset, andra böjde sig för att dricka sig otörstiga. Källan hade sprungit fram så som han förutspått.

Alla var till slut (så får det beskrivas, men som sagt, tiden var orörlig varför uttrycket inte hade någon egentlig mening där) genomblöta över hela kroppen, och det som då hände kan icke förklaras med tillgängligt språk, det vänder sig mot alla kända naturlagar. Ingen som inte själv varit med kan förstå vad som skedde, de som var med kommer aldrig att kunna tala om händelsen. Men något i deras rörelsemönster förändrades. Deras rörelse blev mjukt knyckiga och bakvända.

Så stod de alla upp och det som inträdde kan bästa beskrivas såhär.

.tehralk lla ed nnaf tknup anned motroB .tknupsgnågtu nis tom akabllit ,segnälkab gis edrör eD

Därefter finns inget att berätta om denna händelse som kan beskrivas med tillgängliga språkformer.

---00---000---000---000---00---

Att jag alls kan skriva denna historia betyder naturligtvis att tiden åter har vänt i sin bana. Det har gått lång tid sedan denna remarkabla men tidigare oomvittnade händelse, och profeten har fallit i glömska. Kanske är det därför att hans profetia inte på ett trovärdigt sätt kan beskrivas i ord.

Det är med tungt sinne som jag konstaterar att alla tecken nu åter tyder på att tiden snart inte längre förmår att skrida framåt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingela Svenson med Poeter.se id #29619 innehar upphovsrätten